

som ligge for paa disse Omraader, begyndte med at give en Fremstilling af, hvad der er foretaget til Fremme af disse Anliggender i den foregaaende Tid. Det vil deraf fremgaa, hvor alvorlige Bestræbelser der ere blevne gjort for at fremme disse Anliggender, og det vil ses, at man til forskjelligs Tid ad forskjellige Veie har søgt at naae Maalet; men at det dog ikke er fket, viser Sagens Vanskelighed. Det ses jo ogsaa deraf, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, som jo fremfor de fleste Andre vil yde Bidrag til Løsningen af disse Opgaver, dog ikke er kommen videre, end at han har sølt sig nødsaget eller foranlediget til at fremsætte ganske det samme Forslag, som blev fremsat i Samlingen 1875—76. Smidlertid udvalte det ærede Medlem sig dog saaledes, at han ikke havde fremsat dette Forslag som Noget, han gjorde Forbring paa skulde være i høi Grad stiftet til at løse de vanskelige Opgaver; men han troede dog, at der var Punkter i det, som enkeltvis eller mere samlede kunde gennem en Bearbejdelse blive stiftede til at danne Grunden for en videre Forhandling. Dette viser jo saameget mere Villighed til at gaa ind paa en Undersøgelse af Sagen, og jeg for min Del skulde være overmaade tilbøielig til ogsaa at yde mit Bidrag til Løsningen af en Sag, der har en saadan Betydning som denne. Der er imidlertid et Hovedpunkt, som jeg frygter for, vil, om ikke slabe uovervindelige, saa dog meget store Vanskeligheder for Tilvebringelsen af en Overensstemmelse mellem det, som er det ærede Medlems Grundtante, og det, som er Regjerings Grundtante, og det ærede Medlem har sølt dette, thi han begyndte meget tidligt i sit Foredrag at fremsføre Beviser, som skulde godtgjøre, at Fattighjælp, Fattigforsørgelse er en Stats sag og ikke en Kommunesag. Han sagde, at theoretisk var det ubeløst en Stats sag, og han søiede senere til med lidt mere Varsomhed, at det ogsaa praktisk var en Stats sag. Jeg er nu tilbøielig til at tro, at det ikke vilde have overordentlig stor Betydning, om man ogsaa kunde bevise, at det theoretisk var en Stats sag — dette er jo ogsaa Noget, som heller ikke det ærede Medlem altid eller sædvanlig pleier at lægge saa overordentlig Vægt paa — dersom man ikke tillige kunde vise, at den theoretiske Bei tager den praktiske Udsærlighed med sig. Praktisk taget tror jeg, man maa sige, er det i sin Grund et kommunalt Anliggende; det røgtes bedst gennem Kommunerne, og det kan ikke røgtes gennem Staten i Ordets egentlige Betydning; men naturligvis kan man gjøre her, hvad man gjør ved saamange andre Leiligheder, hvor der foreligger Opgaver, som kræve Penge, som man kun ikke veed, hvor man skal faae fra, og altsaa sige, at saa skal Statskassen betale. Det er jo en Udvei; men den egentlige Fordeling, den egentlige Bedømmelse af Værdighed og Trang, af Maaden, hvorpaa Pengene skulle anvendes, bliver hos Kommunen

og ikke hos Staten. Saa kommer dertil, at efter Lovforlaget skal den Myndighed, som skal bedømme de nævnte Forhold og som skal fordele Fattighjælpen, Understøttelsen, hvad det skal være, til de værdigste og mest trængende Individider, ikke selv have den Besværlighed at skulle staffe Pengene tilveie, men kan udskrive disse uden noget bestemt begrændset Maal fra Stat og Kommune. Det forekommer mig at være en meget lidet praktisk Løsning af Spørgsmaalet. Det har sin store Betydning, at denne Myndighed, som uddeler Fattighjælpen eller Understøttelsen — hvilket man nu vil —, som skal bedømme Forholdene, som skal bedømme Folks Værdighed og Trang og bedømme det Maal, i hvilket Understøttelsen i det Hele taget skal tildeles, ogsaa er saaledes stillet, at det er fra de paagældende Steder eller Kommuner, hvor Hjælpen skal ydes, at Pengemidlerne maa skaffes tilveie. Det kan jo ikke negtes, at man maa gaa frem med Varsomhed paa disse Omraader. Man kan sige mange smukke Ting, som ere fuldstændig sande overfor værdige og uforstyldte Trængende, men man maa tillige stille sig skarpt for Die, hvor overmaade mange det er af dem, som søge Hjælp, overfor hvem det er nødvendigt at iagttage tilbageholdende Forsigtighed. Det erkjendte det ærede Medlem ogsaa, idet han antydede, at han under visse Forudsætninger vilde have strengere Regler for Tilbelingen af Fattighjælp, end der nu eksisterer; men det kan jo ikke negtes, at der er noget mere Opfordring til at vise fornøden Tilbageholdenhed ligeoverfor Paatrængende, som søge Fattighjælp, uden ligefrem at behøve den, naar de Paagældende Uddelere skulde staa til Regnskab for Kommunen og Omegn, derved at Pengene skulde tages derfra, end i Tilfælde af, at Pengene for en væsentlig Del skulde tages fra Statskassen. Men uden at jeg skal komme ind paa de nærmere Bestemmelser i dette Lovforslag, som jo væsentlig ere omtalte af forskjellige Andre, der have udtalt sig om, hvorledes det efter deres Mening paa adskillige Punkter trængte til noget nærmere Overveieelse og tydeligere Betegnelse, og idet jeg saa meget mere afholder mig derfra, som jeg i Grunden ikke veed, hvor meget eller hvor lidet af Lovens Indhold de ærede Forslagsstillere under visse Forudsætninger skulde være tilbøielige til rent at renoncere paa, skal jeg dog bemærke, at det ogsaa forekommer mig, at denne hele Ordning med Tilflugt til Understøttelseskasser er lidet tilfredsstillende. Der er tillagt disse Kasser visse nævnte Indtægter, som jo paa det ene Sted kunne være fyldigere, paa det andet mindre fyldige. Jeg skal nu ikke komme ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt enkelte af dem kunne anses for uhensigtsmæssige eller ikke; men naar der saa tilføies, at med Hensyn til Lovens Nr. 1, 3 og 7 har Staten og Kommunen den Forpligtelse at yde Bidrag hver for sig, der ere ligesaa store som de Summer, der ind-